

2. Інформаційна агресія Російської Федерації проти України. *Науково-практичний журнал ХНУПС*. URL: <https://www.hups.mil.gov.ua> (дата звернення: 27.10.2024).

3. Ярошевська Т. В. Переваги та недоліки використання технологій штучного інтелекту в умовах війни та післявоєнний час. *Науковий вісник ДДУВС*. 2024. № 1. С. 152–158.

Кіблик Д. В., доктор філософії,
доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін факультету № 2
Донецького державного університету внутрішніх справ

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ

Сьогодні світ не лише діджиталізується, але й зазнає впливу реорганізації геополітичного простору та впровадження нових форм і каналів впливу для забезпечення безпеки, підвищення привабливості країн і регіонів, а також просування національних інтересів на світовій арені.

Чим краще держава забезпечує інформаційно-комунікаційну безпеку, тим складніше дискредитувати її на світовій арені (інформаційні, психологічні, консцієнтальні, мережеві, кібернетичні тощо). Зокрема, такі явища, як інформаційна та консцієнтальна війни, тісно пов'язані, оскільки зброєю в них слугують інформаційно-психологічні впливи, спрямовані на свідомість людей і суспільства з метою зміни їхньої поведінки та дій. Інформаційна війна є формою протистояння між різними суб'єктами (державами, неурядовими, економічними або іншими структурами) з метою досягнення односторонніх військових, соціально-політичних чи економічних переваг над противником.

Консцієнтальна війна є важливим напрямком «гуманітарної» зброї, спрямованої впливати на світогляд людей. Науковці переважно вбачають у ній форму когнітивної війни, оскільки вона впливає на процеси прийняття рішень та структуру мислення людини. Завдання інформаційної та консцієнтальної воєн схожі, оскільки обидві спрямовані на свідомість людини: 1) здійснити руйнівний ідеологічний вплив; 2) створити атмосферу бездуховності та негативного ставлення до культури й історичної спадщини суспільства конкурента; 3) маніпулювати громадською думкою та політичними орієнтирами населення для створення політичної напруги і стану хаосу; 4) дестабілізувати політичні відносини між партіями, об'єднаннями та рухами, провокуючи конфлікти, недовіру і боротьбу за владу, а також спонукати репресивні дії влади щодо опозиції; 5) знизити рівень інформаційної підтримки державних органів, інспірувати або ініціювати неправильні управлінські рішення; 6) дезінформувати населення про діяльність державних структур, підривати їхній авторитет і дискредитувати їхні дії; 7) провокувати соціальні, політичні, національно-етнічні та релігійні конфлікти; 8) організовувати страйки, масові заворушення та інші акції протесту; 9) підірвати міжнародний авторитет держави і її співпрацю з іншими країнами; 10) посилювати опозиційні рухи;

11) дискредитувати історичну та національну самобутність, змінювати систему цінностей, що визначають світогляд і спосіб життя людей; 12) знецінювати досягнення в науці та техніці, перебільшувати значення помилок і невдач уряду; 13) створювати умови для економічної, духовної або військової поразки та втрати волі до опору; 14) презентувати власний спосіб життя як зразок для наслідування; 15) спонукати до радикальних протиправних дій і акцій непокори; 16) підривати моральний дух населення, що врешті-решт знижує обороноздатність і військовий потенціал країни.

У міжнародній політиці та реалізації міжнародних відносин особливу увагу приділяють своєчасному виявленню та запобіганню негативним інформаційно-психологічним впливам. В Україні для цього, згідно з Указом Президента від 28 грудня 2021 року № 685/2021, була введена в дію «Стратегія інформаційної безпеки України», ухвалена Радою національної безпеки і оборони 15 жовтня 2021 року. У документі проаналізовані загрози й виклики для інформаційної безпеки. Зокрема, виділено такі глобальні загрози для України: збільшення масштабів глобальних дезінформаційних кампаній, інспірованих авторитарними режимами та радикальними рухами для маніпулювання свідомістю людей та груп, що загрожує демократичному розвитку держав і міжнародній стабільності; агресивна інформаційна політика рф, яка є загрозою не лише для України, а й для інших демократичних країн; вплив соціальних мереж у інформаційному просторі; низький рівень грамотності людей в інформаційному просторі на тлі швидкого розвитку цифрових технологій.

Основними напрямками забезпечення інформаційної безпеки України є протидія дезінформації та інформаційним операціям, зокрема з боку держави-агресора, які спрямовані на підриг незалежності України, повалення конституційного ладу, порушення суверенітету і територіальної цілісності країни, пропаганду війни та насильства, розпалювання міжетнічної, релігійної та національної ворожнечі, а також терористичні акти та посягання на права і свободи людини.

Документ наголошує на важливості проактивної інформаційної діяльності України, інформування світової спільноти про ситуацію в Україні та на тимчасово окупованих територіях, про прогрес реформ і позитивні зміни в країні, незважаючи на військову агресію. З цією метою з першого дня воєнного стану в країні, Президент України через медіа у відео-форматі звертається до громадян з актуальною проблематикою сьогодення. Це сприяє кращому розумінню міжнародними партнерами внутрішньої та зовнішньої політики України, а також покращить її міжнародний імідж як надійного партнера. Для цього необхідно проводити ефективну міжнародну інформаційну діяльність, популяризувати Україну та її інтереси у світі, розробляти позитивні наративи та інформаційні кампанії за кордоном, що сприятиме підвищенню впізнаваності та кращому розумінню України серед іноземної аудиторії. Також слід зміцнювати імідж України як демократичної європейської держави, що прагне стати членом ЄС і НАТО та є невід'ємною частиною європейського

політичного, економічного, культурного і інформаційного простору. Саме масове висвітлення подій в країні в соціальних мережах і надає таку змогу.

Важливу роль у цьому інформаційно-психологічному протистоянні, захисті національних інтересів та належній реакції на сучасні виклики відіграють органи державної влади. Основне завдання національної, регіональної та міжнародної політики полягає у своєчасному виявленні деструктивних інформаційно-психологічних впливів та оперативному запобіганні, включно з конфліктами, особливо гострими та руйнівними, що виникають внаслідок попередніх інформаційно-психологічних маніпуляцій в інформаційному просторі.

Список використаних джерел:

1. Волошенюк О. Гібридна агресія рф: інформаційна війна та конструювання іміджу НАТО як агресора. The security architecture of European and Euro-Atlantic space. URL: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/view/247/6952/14476-1>.

2. Кобільник Б.Ю., Гізун А.І. Роль інформаційно-психологічних впливів у інформаційній війні. *Актуальні задачі та досягнення у галузі кібербезпеки* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. 23–25 листопада 2016 р. Кропивницький, 2016. С. 28–29.

3. Спростування п'яти найпоширеніших російських міфів про НАТО. NATO: North Atlantic Treaty Organization : офіційний сайт. URL: <https://www.nato.int/cps/uk/natohq/115204.htm>

4. Стратегія інформаційної безпеки від 28.12.2021 р. № 685/2021 р. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6852021-41069>

Максименко О. О.,
студентка Університету митної справи та фінансів
(науковий керівник – Міщенко Д. А., професор кафедри маркетингу
Університету митної справи та фінансів)

ВПЛИВ ІНТЕРАКТИВНИХ РЕКЛАМНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА СПОЖИВЧУ ПОВЕДІНКУ ТА СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ КОМПАНІЙ

У сучасному світі, через постійну конкуренцію та постійно мінливі запити споживачів, реклама є важливою складовою маркетингової стратегії компаній. Використання різноманітних рекламних технологій, у тому числі інтерактивних форматів, спрямоване на привернення уваги та збільшення продажів. Зростання цифрових платформ збільшило попит на рекламу, а інтерактивні технології підвищують її ефективність, забезпечуючи персоналізацію та взаємодію з аудиторією. Незважаючи на популярність таких технологій, їх вплив на споживчу поведінку недостатньо досліджено, що пояснює важливість вивчення цієї теми.

Інтерактивні технології – це інструменти та методи, які дозволяють користувачам активно взаємодіяти з вмістом або системою, а не пасивно